

Rozjímanie na štvrtok 32. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 32.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Božie
kráľovstvo je v nás; zostať
spojený s viničom, aby sme
prinášali ovocie; Boh kraľuje aj
v našich vzťahoch s druhými.

V EVANJELIU dnešnej Omše sa
niektorí farizeji pýtajú Ježiša, kedy
príde Božie kráľovstvo. Majú
predstavu, že príchod Mesiáša budú
sprevádzať ohromné prejavy a tresty
pre tých, ktorí sa mu postavia na
odpor. Kristova odpoveď ich

nepochybne úplne zmatla: „Božie kráľovstvo neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Ani nepovedia: *Aha, tu je!* alebo: *Tamto je!*, lebo Božie kráľovstvo je medzi vami“ (Lk 17, 20-21).

Pán, ktorý sa narodil v tichu Betlehema a tridsať rokov žil ako obyvateľ Palestíny, zakladá svoje kráľovstvo na zemi s rovnakou diskretnosťou, aká charakterizovala jeho pozemskú existenciu. „To, čo definuje kresťana, nie sú ani tak vonkajšie podmienky jeho existencie, ako postoj jeho srdca,“^[1] hovorí svätý Josemaría; práve v ňom otvorenosť voči Bohu ustanovuje nový poriadok, nový pokoj.

Uvažovať o Božom kráľovstve znamená predovšetkým uvažovať o tom, ako sa vieme stretnúť s Pánom v bežnom živote: v rodine, v práci, v maličkostiach každodenného života; ako chápeme, že vykúpenie k nám

neprichádza prostredníctvom vonkajších ľudských stratégií, ale v najintímnejšej časti nášho života. „Keď Kristus začína svoje kázanie na zemi,“ pokračuje svätý Josemaría, „neponúka nejaký politický program, ale hovorí: *Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo*. Posiela svojich učeníkov, aby hlásali túto dobrú zvesť, a učí, že v modlitbe treba za príchod tohto kráľovstva prosiť. Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť, svätý život, to je to, čo máme v prvom rade hľadať, to je to jediné skutočne potrebné“[2].

„JA SOM VINIČ, vy ste ratolesti,“ hovorí Pán, „kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia“ (Jn 15, 5). Tieto slová, ktoré dnes Cirkev recituje pred evanjeliom, nám pomáhajú pokračovať v meditácii o nastolení Božieho kráľovstva v

našich dušiach a odtiaľ vo svete okolo nás. Zostať zjednotení s viničom, ktorým je Kristus, v každom čase a pri každej príležitosti, každý deň, každú hodinu, keď je to ľahké i keď je to namáhavejšie: máme tu vzrušujúci a plodný ideál.

Ako Pán kraluje v mojej práci, môžeme sa pýtať, skúmajúc činnosť, ktorá zaberá väčšinu nášho času; činnosť, ktorá premieňa svet a ktorá, ako učil svätý Josemaría, je materiálom našej svätosti. A možno si uvedomíme toľko vecí, ktoré môžeme pri vykonávaní svojej práce zlepšiť: sústredenosť, dobrú náladu, myslieť na druhých... Môže sa tiež stať, že pracujeme usilovne a dobre, ale nie z lásky k Bohu a ako výraz služby druhým ľuďom, ale myslíme takmer výlučne na seba.

Konkrétnym spôsobom, ako zistiť, do akej miery v nás kraluje Pán, je preskúmať, ako sa staráme o svoj

plán duchovného života, čas, ktorý venujeme svätej Omši, rozjímavej alebo ústnej modlitbe, čítaniu Biblie a nejakej duchovnej knihy... Ak je na prvom mieste v našej každodennej existencii Pán a túžba spolupracovať na spáse sveta, tieto chvíle sa budú tešiť skutočnej a účinnej priorite, pretože nám pomôžu byť kvasom uprostred cesta, soľou vo svete. Samozrejme, niekedy sa môžu vyskytnúť nepredvídané udalosti a nezostane nám nič iné, len zmeniť naše plány; ale na naše praktiky zbožnosti zvyčajne nezabudneme ani pri najmenejšej prekážke. Božie kráľovstvo k nám a k ľuďom okolo nás prichádza len vtedy, ak sme zvyknutí byť spojení s pravým viničom.

ĎALŠIA OBLASŤ, v ktorej sa Božie kráľovstvo buduje bez okázalosti, sú

vzťahy s druhými ľuďmi a najmä vo vlastnej rodine. V domácnosti môžeme neustále praktizovať cnosti spoločného života: dobrú náladu, nepripisovanie prílišnej dôležitosti sebe samému, srdečnosť, empatiu, počúvanie, trpezlivosť, jemnosť, delikátnosť... Ak sa budeme odhodlane usilovať o svätosť každodenného života v domácnosti a prosiť Ducha Svätého, aby nám pomáhal zotrvať v jeho láske, budeme potom vedieť, ako túto kresťanskú lásku vniesť do našich pracovných a spoločenských vzťahov; tiež k tým, ktorí sú v osobitnej núdzi: osamelí, opustení, odvrhnutí alebo nútení opustiť svoju vlasť.

Spôsob, akým nás Boh chcel obdarovať svojimi darmi, sa totiž uskutočňuje prekvapujúco ľudským spôsobom: prostredníctvom našich vzájomných vzťahov. V istom zmysle je to dôvod, prečo žijeme spolu a

prečo si chceme navzájom slúžiť.
Svätý Josemaría nás povzbudzoval,
aby sme nechali Krista kraľovať v
našich dušiach, aby sme tak ako On a
s ním boli služobníkmi všetkých:
„Služba — ako rád mám to slovo!
Slúžiť môjmu Kráľovi a kvôli nemu
všetkým tým, ktorí boli vykúpení
jeho krvou. Keby sme tak my
kresťania vedeli slúžiť! Zverme
Pánovi naše odhodlanie naučiť sa
plniť túto úlohu služby, lebo len
službou budeme môcť spoznať a
milovať Krista, dávať ho poznať aj
iným a dosiahnuť, aby ho aj iní
milovali“[3].

Prosme našu nebeskú Matku, aby
sme vedeli byť poslušní Duchu
Svätému, aby v našich srdciach
upevnil Božie kráľovstvo a urobil nás
služobníkmi všetkých ľudí.

[1] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 110.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 180.

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 182.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-32-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-32-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (23.03.2026)